

[Justitsministeren.]

i deres Avis; og saa fæstner sig i deres Erindring, at den og den Person har været angrebet for det og det. Kommer der en efter min Mening urimelig Optagelse af en Gendrivelse i Bladet næste Dag, saa er det maaske netop det, som først saar Mistillid til den Person, som vilde forsvare sig.

§ 273 i Straffeloven er imidlertid en Bestemmelse, der efter min Mening er bedre. Denne Paragraf foreskriver:

„Er en ærefornærmende Sigtelse ubeføjet, bliver der efter den fornærmedes Paastand i Domsslutningen at optage en Bemærkning herom.“

Det er selve Domstolen, der skal gøre det, medens man tidligere sagde, at den paagældende injurierendes Ytring skulde være død og magtesløs. Det var et temmelig meningsløst Begreb. Man kan jo ikke slaa et Ord ihjel. Allerede Horats siger, at naar et Ord er undsluppet et Menneskes Læber, flyver det uigenkaldeligt, det kan ikke tilbagekaldes. Og det er jo rigtigt. Men det kan erklæres for ubeføjet, og det bliver det efter § 273, 1ste Stykke.

Dernæst foreskriver 2det Stykke i § 273:

„Den, som kendes skyldig i en ærefornærmende Sigtelse, kan efter den fornærmedes Paastand tilpligtes til ham at udrede en af Retten fastsat Sum til Bestridelse af Omkostningerne ved Kundgørelse i en eller flere offentlige Tidender, enten af Domsslutningen alene eller tillige af Domsgrundene.“

Det mener jeg er et meget bedre Forsvar end en Erklæring fra den angrebne selv. At han søger at forsvare sig selv, det regner Folk tidt og mange Gange ikke for saa meget, thi det vil næsten enhver angrebet Person gøre. Men naar han har faaet Dom for, at den paagældende Ytring var ubeføjet, og naar han kan offentliggøre Dommen i en eller flere offentlige Tidender paa Injuriantens Bekostning, saa naar den paagældende noget derved. Da vi altsaa i Forvejen har en bedre Bestemmelse i vor Lovgivning end den, Lovforslaget indeholder, mener jeg ikke, der er nogen Grund til at gennemføre det, der her foreslaas.

Det lader imidlertid til, at det høje Ting angaaende dette Lovforslag vil ned sætte et Udvalg, og dette Udvalg kan jo saa anstille Betragtninger frit over hele Emnet.

Holstein: Hvis jeg skulde stille Horoskopet for det Spørgsmaals Løsning, som vi her behandler, vil jeg sige, at det Krav om en

gennemgribende Reform i vor ganske forældede og utidssvarende Presselov af 1851, som har faaet Udtryk i Betænkningen fra den Kommission, som den daværende socialdemokratiske Justitsminister Steincke nedsatte i 1924, et Krav, som han selv er en varm Tilhænger af at faa virkeliggjort, at dette Krav for længst er kvalt i en kombineret Vædske af interesseret Velvillie og afgjort Modstand, og at det lille Lovforslag, som det ærede Medlem Hr. Axel Dam har fremsat her, og som tager Sigte paa at afhjælpe en af de værste og mest skandaløse Mangler i den gældende Presselovgivning, ligeledes vil blive kvalt i en Vædske sammensat af varm Sympati og af afgjort Modstand.

Den højtærede Justitsminister henviste til, at vi skal være varsomme med at gøre Indskrænkninger i Pressefriheden, i den Pressefrihed, vi fik ved Grundloven af 1849, og som faktisk blev ført ud i den gældende Presselov af 1851. Men opfatter da den højtærede Justitsminister det foreliggende Lovforslag som et Angreb paa denne Pressefrihed? Jeg opfatter det som en Befæstelse af og en Udvidelse af den gældende Pressefrihed; for Forholdet er jo det, at denne Pressefrihed paa det Omraade, som dette Lovforslag omhandler, er blevet misbrugt paa det mest skamløse og samvittighedsløse og daglig bliver det.

Hvad sagde ikke Madame Roland paa Skafottet: „Oh Frihed, hvilke Forbrydelser begaas der ikke i dit Navn!“ Jeg tør ogsaa roligt sige, at i den danske Pressefriheds Navn begaas der om ikke Forbrydelser efter den gældende Presselov — men det kan jo ogsaa ske — saa i alt Fald daglige Attentater paa den enkelte Borgers intellektuelle og moralske Habitus, som trods de elementæreste Krav til civiliseret Omgang mellem Borgerne i en fri, demokratisk Stat.

Straffelovens Æresfornærmelsesparagraffer paaberaaber den højtærede Justitsminister sig. Skulde det virkelig være tilstrækkeligt overfor i Særdeleshed Hovedstadspressens daglige Bestræbelser for snart at idiotisere offentlige Personer intellektuelt og snart diskreditere dem moralsk? Skulde det virkelig være tilstrækkeligt Værn for disse Borgere overfor en monopoliseret, kapitalstærk — deri har det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen jo saa fuldkommen Ret — Presses Overgreb, at de eventuelt kan faa den paagældende Redaktør eller Bladejer straffet efter Straffelovens Æresfornærmelsesparagraffer?

Selv for saadanne Udtalelser i Pressen, som kan straffes gennem et Injuriesøgmaal, er dette absolut ikke altid tilstrækkeligt for